

omgang med ordet garanti gennem tiderne. Jeg har læst i regeringsgrundlaget for 2001, og dengang skrev regeringen:

»Borgerne skal have en reel og konkret garanti for behandling for alle sygdomme ...«.

Jeg vil egentlig gerne helt sagligt spørge ministeren: Fortryder ministeren ikke lidt det ordvalg i dag? »Reel og konkret garanti«. Hånden på hjertet: Man kan ikke give den garanti, og det viser jo de stigende ventetider på stråling. Man ikke kan give garantien herhjemme, når man mangler mandskab, og man kan jo altså ikke garantere, at udlandet lige hoster op med de behandlingstilbud, som vi ikke selv magter at komme op med.

Så spørgsmålet er, om ministeren fortryder det her ordvalg fra 2001.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nej, jeg fortryder ikke det ordvalg. Men jeg er meget beklemmt og uheldig over, at den garanti-mekanisme, som den her ordning hviler på, har vist sig konkret i forhold til en række patienter at være utilstrækkelig. Det er beskæmmende, og det er det, der er baggrunden for, at der nu bliver taget en stribe initiativer.

Den konstituerede medicinaldirektør har med øjeblikkelig virkning etableret en ny visitationsenhed i Sundhedsstyrelsen som en stabsfunktion under hendes direkte ledelse og bevågenhed, og der er taget en stribe initiativer med danske regioner, som skal genskabe tilliden til den garanti, som jo ikke er en garanti for, at man kan blive behandlet på ens lokale sygehus inden for 4-ugers-fristen, men som er en garanti for, at kan man ikke det, skal samfundet hjælpe den patient, der ønsker det, til behandling inden for fristerne et andet sted.

Kl. 14.25

Den garanti har der været sat spørgsmålstegn ved, og det er mig meget magtpåliggende, at det spørgsmålstegn viskes væk, og det bruger jeg al den tid på, som jeg har mulighed for at disponere til det formål, når jeg ikke skal svare på spørgsmål om historien.

Charlotte Fischer (RV):

Jeg vil nu alligevel spørge, om ministeren ville have brugt det ordvalg i dag. »Reel og konkret garanti«, hvad ligger der dog i det? Selv hvis alt var gået efter bogen – det er det jo så ikke – og cancerpatienterne havde fået et tilbud om behandling i udlandet, kan den danske regering jo

heller ikke garantere, at der står et behandlingstilbud klar i udlandet. Og hvilket indtryk skal borgeren have, når man læser en sådan sætning, hvor der står: »Borgeren skal have en reel og konkret garanti for behandling ...«? Efterlader det ikke det forkerte indtryk, og burde det ikke give stof til eftertanke om, hvordan man bruger det her ord garanti fremover?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Borgerne skal efterlades med det indtryk, men jo også med den virkelighed, at der er alvor bag de her ord. Der er ingen tvivl om, at det ideelle jo er, at vi på samtlige danske strålecentre kan tilbyde behandling inden for fristen. Det er ikke situationen nu. Det er ikke godt nok, selv om det jo altså, kan man sige, er et problem, der eksisterer på den i øvrigt glædelige baggrund, at vi har øget kapaciteten meget dramatisk i forhold til, hvad man har været i stand til tidligere, sådan at vi vel i år laver godt 200.000 strålebehandlinger mod 140.000 det år, hvor jeg blev minister, og på den glædelige baggrund, at en række patienter, f.eks. prostatakraftpatienter, der ikke tidligere har kunnet få strålebehandling, nu med de nye behandlingstilbud kan få det, hvilket giver dem en bedre prognose for deres sygdom. Vi er selvfølgelig ikke i mål, før vi er i mål på alle seks strålecentre.

Men det rækker ikke ved, at garantien skal gælde, og den skal gælde for den enkelte patient på den måde, at hvis patienten ønsker at flytte sig for at få strålebehandling inden for tidsfristen, skal vi som samfund understøtte patienten i det. Vi skal være behjælpelig med at finde et andet tilbud. Det er det, der har været sat spørgsmålstegn ved, og det er det spørgsmålstegn, der skal viskes væk, og det tager jeg alle mulige initiativer til vil ske.

Formanden:

Så er det hr. Per Clausen som medspørger.

Per Clausen (EL):

Jeg forstår godt, at ministeren ikke har lyst til at snakke om fortiden, men ministeren slipper jo ikke for at forholde sig til den kendsgerning, at den behandlingsgaranti, han lovede os, efter at han var blevet valgt i 2001, for de her sygdomme ikke er blevet overholdt i praksis. Ministeren slipper jo heller ikke for at tage stilling til, hvordan det kunne ske, at ikke bare amterne, men også H:S, hvor sundhedsministeren er repræ-